

گروه آموزشی پژوهش هنر

پایان نامه جهت دریافت درجه کارشناسی ارشد در رشته پژوهش هنر

عنوان:

مطالعه‌ی خودنگاری و نسبت آن با رسانه‌های هنری معاصر

استادراهنمای اول:

دکتر امیرحسین چیت‌سازیان

استادراهنمای دوم:

دکتر عباس اکبری

دانشجو:

فاطمه بوربور

پاییز 95

واژه‌های کلیدی:

خود، خودنگاری، هنر معاصر، رسانه، هنرهای جدید

چکیده:

هنر دوره‌ی معاصر متأثر از هجمنه‌ی بی‌پایان تغییرات در تمام عرصه‌های زیست، دستخوش تحولات عمیق در شیوه‌ی بیان و رویکرد شد. ایده و تفکر پس از دهه‌ی 1960، به نحو فزاینده‌ای بر قلمرو هنر سایه افکند، و جزء لاینفکی از آثار هنری لقب گرفت. هنرمندان بسیاری استفاده از خویشتن را به‌مثابه ابزاری جهت بیان ایده‌ی هنری برگزیدند و بیان شخصی را به هنرشان تزریق کردند. از این رهگذر رسانه‌های نوینی که زاینده‌ی عصر معاصر بود، دریچه‌ای رو به بی‌نهایت پیش روی هنرمندان گشود. فقدان پژوهش‌های مکفی، در تحلیل رابطه‌ی دوسویه‌ی خودنگاری و رسانه‌های هنری معاصر، و همچنین نیاز به چنین مطالعه‌ای در فضای دانشگاهی کشور، ضرورت انجام جستار پیش روی را آشکار می‌سازد. این پژوهش کوشیده است که با مطالعه‌ی خودنگاری و واکاوی نسبت‌های آن با رسانه‌های هنری معاصر در عرصه‌ی شناخت و آینده‌پژوهی هنر، و به‌ویژه هنر ایران گامی رو به جلو بردارد. معرفی آثاری با محوریت حضور هنرمند و تحلیل این آثار و ارائه‌ی طبقه‌بندی از رویکردهای گوناگون حضور هنرمند، از دیگر اهداف پژوهش است. این نوشتار با شیوه‌ی تحلیلی-توصیفی و گردآوری اطلاعات به‌صورت کتابخانه‌ای (اسنادی-تاریخی) و مشاهده‌ی آثار به نتایج ذیل دست یافته است: تعیین جایگاه آثار خودنگار در امر تاریخ‌نگاری، تاثیرپذیری این زیرگونه از مکاتب و جریان‌های هنری، تاثیرگذاری رشد فناوری، تعریف مقوله‌ی بیانگری، خود و شخص، تفاوت خودنگاری و خودبیانگری، تعیین خاستگاه‌ها، رویکرد خرد و تاکید بر پایان‌فرا روایت‌ها، و غیره. افزون بر این، توجه‌ی هنرمندان زن و برشمردن رویکردهای فمینیستی در خودنگاری‌ها، حضور راوی اول شخص، و دست یافتن به زبان شخصی‌تر در سیر جریان هنر معاصر، و موارد دیگر در آثار خودنگار از دیگر یافته‌های این پژوهش است.